

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Prochazka_Jiri_W-Kroniky_kosmickych_konstruktoru.pdb

PDB Name: Prochazka KRONIKY KOSMICKÝCH KO
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.9.2007
Modification Date: 29.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jiří W. Procházka - KRONIKY KOSMICKÝCH KONSTRUKTORŮ

Výprava desátá

- čili hony zvrhlíka a krále kyberbantského na sondy zaostalých civilizací

Neobyčejně úspěšný výsledek, s jakým oba konstruktéři během deváté výpravy zahájili éru tavených polodrahokamů a poloplanet, v nich podnítil touhu po novém dobrodružství. Jenže zatím jaksí nemohli vybědnout z přepychu a nudy, jež je obklopovaly. Například jen samotný patent na výrobu originálních šperků, jež mohly dosahovat ba i rozsáhlosti menšího měsíce, jim zaručil mnoho desítek let nerušeného života v bohatství a nádheře, navíc stráveného v luxusních filozofujících vanách. Jednou takhle opět smáčeli svá kybernetická těla v perličkově - olejovitých lázních s přídavkem inteligentního bahna z planety Solaris a vyčkávali náhlé závany superintelligence či extrainspirace, když tu se Trurl vztyčil, olejnatá černá hmota X se odplazila z jeho obličejové části - a Klapacius tak mohl spatřit tvář osvícenou Extází či Náhlým Poznáním.

Trurl povzneseně pronesl:

"Musíme pomáhati chudobným, trpícím a zanedbaným."

"Moje řeč. Strýc Sam přišel o továrnu na kybernardýny. Znárodnil mu ji král Kruťák."

"Pamatuji si toho kryodespotu."

"Strýc nebyl zase takový despota!" zachmuřil se Klapacius. "Pravda, bil mne denně."

"Myslel jsem Kruťáka."

"Ach," přikývl Klapacius a dál raději ponuře mlčel.

Trurlova dosud zářící tvář se avšak taktéž zakabonila: "Vše vždy zkazíš! Měl jsem úchvatnou ideu, měl jsem skvělé vnuknutí, chtěl jsem být řádným konstruktorem, o němž by si veškeré civilizace vyprávěly výchovné kyberbajky, a ty, zlořečený pragmatiku, pořád něco meleš a mektáš o svém imperiálně zaměřeném a na průmyslově - zbrojním komplexu závislém strýčkovi Samovi."

"Myslel jsem, že tvá pomoc má býti nezištná a na ideovém zaměření neodvislá," konstatoval Klapacius suše.

"Nepřerušuj mne stále! Musíme opustit toto sídlo dokonalé prázdnoty a lenivých biopolí, jež nás zcela pozřela - a vydat se vzhůru za dobrodružstvím!"

Chvilé váhavého ticha.

"A náš úmysl oznámíme celému vesmíru!" znenadání nadšeně souhlasil Klapacius; se skrytou myšlenkou na strýce, jemuž by mohla kapka budoucí poloviny Trurlova bohatství pomoci zahájit výrobu nových lovných strojů, kybernobrakýřů a kybernosetrů. "Zopakujeme náš úspěšný inzerát z Druhé výpravy, kdy jsme pro krále Kruťáka sestrojili neulovitelné pseudopolicejní zvíře personifikované ve třech uniformách..., na něž Kruťák použil právě strýcovy lovné kyberstroje," dodal hodně tiše.

S pomocí speciálních přístrojů a přípravků, které vytáhli ze skladiště korábu Krokow, sestavili z nejbližších hvězd převeliký nápis, viditelný z nezměrné dálky. Aby pozornost případného vesmírného čtenáře upoutalo už první slovo, vytvořili je výhradně z obřích modrých hvězd, zatímco další text byl složen z menších hvězd a planetek:

NEJLEPŠÍ konstruktéři jsou připraveni splnit každý úkol, odpovídající jejich schopnostem. Na rozdíl od předešlých honorářů převedou příslušející odměnu na KONTA PRIMITIVA - nejméně vyspělé civilizaci z oblasti zadavatele.

Bylo třiatřicáté ráno ode dne vyjití inzerátu, když před jejich domem přistál prapodivný koráb. Třpytil se na slunci, jako by byl vyložen perletí; měl tři umně vyřezávané nohy a šest pomocných opěr, které sice nedosahovaly k zemi a byly vlastně k ničemu, jenže při konstruování peníze zřejmě nehrály žádnou roli, ježto nohy i opery byly z ryzího zlata. Oba konstruktéři hleděli na urostlého cizince majestátního držení těla, an sestupuje po nádherných schůdkách lemovaných dvěma řadami tryskajících fontán.

"Vy jste ti konstruktéři připraveni splnit každý úkol a támhle svítí váš inzerát," pronesl cizinec moudře.

Oba uznale kývli. Takového postřehu si nepovšimnout bylo by zavrženíhodné.

"Jsem král Kyberbantský a mám pro vás úkol, odpovídající vašim schopnostem."

Trurl i Klapacius zůstali stát ohromeni pronikavým intelektem cizáckého vládce. Toto totiž nebývalo zvykem u panovníků, pro něž dosud pracovali, ať už jako poradci nebo jako vězni svědomí.

"Slyšíme vás, králi," oba se obřadně uklonili.

"Já vás také," odvětil král spokojeně a zadíval se jim dlouze do očí.

Chvilí stáli a dívali se takhle na sebe, když Trurl koutkem úst poznamenal: "Bude to zřejmě ještě horší, než jsme

doufali."

Klapacius se ještě jednou uklonil a zrcadlově stejným koutkem úst procedil:

"Chtěl jsi konat dobro? Chtěl. Chtěl to po tobě někdo? Nechtěl! Tak se vzmuž a konej. Stačí se jen zeptat, co tady ten omezený troglodyt pohledává."

"To ho mám oslovit jako omezeného troglodyta?"

"Ne! Zkus se normálně zeptat."

Trurl kývl a odkašlal si.

"Co tady tedy nuže jaksi takže přece pohledáváte?"

Král Kyberbantský se široce usmál a roztáhl paže vzhůru k nebesům.

A zůstal tak. A mlčel dál.

"Nediv se, příteli. Po takto položené otázce bych i já raději hledal inspiraci tam nahoře," zašeptal Klapacius a navzdory robotismu pozvedl oči ke goticky prosvětleným oblakům. Rozhodl se přistoupit ke králi a pokusit se o běžný ponížený dialog s Vůdcem, když vtom sebou Jeho Výsost trhla, zarachotilo to v Ní jako ve starých digitálních pendlovkách a hromovým hlasem počala deklamovat:

"Jsou všude tisíce světy, v nedohlednu rotují, myriády planet kol svých životadárných hvězd, nespočet galaxií skrývá ve svých útrokách miliony pustých, avšak i obydlených krajů. A my, výspa biostrojových civilizací, máme nyní jedinečnou šanci, jen ji chytit za pakabely a nepustit! To bude váš úkol, mí slovutní konstruktory! Toť nyní vaše doména, vaše splněná touha, vaše posvěcení i prokletí zároveň!"

Král pomalu, trhaně složil ruce na hrud', přikročil k nim a zařval:

"Tak berete, hrome, vy bídní olejosproští červi?!"

"Zbývá nám něco jiného?" rozšafně pronesl Trurl.

"Ty se mi líbíš, konstruktore. Tak mluv správně chlap!" ocenil jej král a poplácal ho po ramenou, až to zarachotilo.

"Beru vás ale oba!"

"Co jiného nám zbývá?" povzdychl si Klapacius. Král jej odměnil pohrdlivým úšklebkem a poplácal jej po hlavě, až to zadunělo. "Co se dá dělat. Řekl jsem oba, tak oba."

Tak se naši kosmičtí konstruktory opět ocitli v cizích službách.

Za okny paravesmírného korábu Krokow se míhaly štíhlé hvězdné brány, široká průčelí hvězdokup, pyšné stavby galaktických shluků i drobná přízemní souhvězdí; hlavní interdimenzionální trasy byly ostře osvětleny pulsary a quasary, zatímco ve vedlejších hyperprostorových tunelech skromně poblikávaly guldery a masery.

To vše by byla ohromující podívaná, kdyby nebyli konstruktory tolik sklíčení. Již tomu bude sedmý rok, co takhle brázdí vesmírem. Opravdu celým vesmírem, od jednoho konce k druhému a někdy dokonce i za tyto konce. Odevšad přiváželi, co ulovili: nespočet exotických sond, orbitu, družic, kyberposlů i robooslů, ale to vše se zdálo býti málo. Vždy, když dorazili na dvůr rozmarného krále Kyberbantského, slyšeli jen to samé:

"Jsou všude tisíce světy, tam v nedohlednu rotují myriády planet kol svých životadárných hvězd, nespočet galaxií skrývá ve svých útrokách miliony pustých i obydlených krajů - a vy si dovoluujete přivést mi zase takovýto nicotný šunt! My, výspa biostrojových civilizací, nyní máme jedinečnou šanci, jen ji chytit a nepustit - a vy mi z největšího lovu milionletí děláte železnou neděli!"

Poté se marnotratný a pyšný vladař vrhl mezi haldy přivezených exponátů, rval složité konstrukce svými kyberpažemi, kopal do rozdrčených dílů svýma kybernohama a řval na celé vrakoviště svým kyberpunkovým hlasem: "S vámi to nemá žádnou budoucnost! Žádná budoucnost pro vás!"

Takhle to šlo již řečený sedmý rok. Konstruktory čím dál více litovali vzdáleného, snad nikdy neexistujícího pohodlí, nudy a luxusu. Co jim vlastně tehdy scházelo? Chtěli rozdávat dobro, a zatím jsou hříčkou v rukách zlotřilého, zvlčilého, protřelého, mazaného a vychytralého šílence, jenž shodou pozoruhodných okolností uzmul celou levou polovinu vesmíru.

"Najděte mi takový artefakt, až mé srdce zaplesá, až má hlava zajásá - i dostanete ode mne darem svobodu a jakoukoli nevyspělou civilizaci. A můžete si s ní dělat, co se vám zlíbí, i kdyby byla nezletilá," chlápne se vládce zachechtá před sedmi roky. Trurl od té doby už několikrát chtěl nakopat své vnuknuté dobrodiní do patřičných míst a opustit trudné jámo, ale stejně tolikrát si oba konstruktory řekli:

"Toho bohdá nebude, aby kosmičtí konstruktory z boje prchali!" Zaťali platinové čelisti, seřídili oční čočky, promazali klouby a jali se pátrati dál. Nehnala je touha po bohatství, toť vskutku nikoli. Jen pro čest a slávu a též pro blaho chudých to činili. Jim samotným zbude jen oficiální vyjádření díky do polirunového plechu vyražené, děkovaná to báseň inkrustovaná perletí, určená Výsokoblahorodým nejosvěcenějším Excelencím Trurlovi a Klapaciovi, s podrobným vyličením jejich honu na sondy, potvrzena kancléřskou, item i velkou Kyberbantskou královskou pečeti s podpisem notářsky ověřeným.

Tak tedy zase sviští mezi zářícími objekty i temnými děrami. Dle nástěnné papyrusové mapy se dokonce dostali do jednoho z nepustších míst v jakési málo známé placaté galaxii.

"Co je tohle za zpustlou gubernii?" bručel si pro sebe Trurl a neustále řešil problém: 10 děleno 3 a potom zase krát 3 už nikdy nebude 10. Na tomto objevu nepochopitelně neprovázaných čísel chystal založit budoucí číselnou soustavu, z legrace ji říkal desítková. Klapacius zatím spokojeně dřímá v houpacím křesle, štítek přílby ležerně posunutý do čela. Jak se houpal, tak se pomalu posunoval po celém řídicím středisku. A vrzal.

Objevilo se to náhle, bez varování, bez peněz a bez uznání přednosti zprava.

Krokow se vzepjal na zadních rotorech a shodil dřímajícího Klapacia z proutěného sedla, zatímco bdící Trurl se snažil vyprostit z přístrojových panelů, kam byl nešetřně zaražen brzdou gravitací.

"Hej, Krokowe, máme problém!" povykoval Trurl.

"Tady Krokow, zopakujte to, prosím," odpověděl palubní interkom.

"Krokowe, máme problém," zopakoval Trurl. "Máme tu podpětí ve sběrnici B."

"Rozumím. Podpětí ve sběrnici B. Dobře, zůstaňte na příjmu, konstruktore, podíváme se na to."

Klapacius se mezitím zvedl, vrátil křeslo na své místo u požárníkové tyče a rozespale přistoupil k řídícímu pultu. Přehlédl monitory - a zatajil dech. V magnetickém podběráku sběrnice B se pohupoval čerstvý úlovek. Sonda vskutku nevidaná. Pravidelný hranol opatřený na jednom vrcholu širokým jídelním talířem a z boku hranolu byly vysunuty dvě různé dlouhé teleskopické tyče.

"Pohleď, Trurle, zachytili jsme jakousi kuriózní jídelní soupravu. Je čas na pořádný oběd!"

Oslovený konstruktor již stál po boku svého přítele a zíral stejně nadšeně jako nechápavě.

"Podivuhodná záležitost! Pozoruhodná věc! Obdivuhodný objekt!" hodnotil stále dokola, aby nemusel říci svůj názor na to, co to vlastně ulovili. "Mistrovský kousek."

Klapacius mu zasunul do neustále se pohybujících úst řídící rukavici ze silné gumopryže, čímž dosáhl podstatného ztlumení Trurlova projevu. Poté se spustil po hasičské mosazné tyči do nitra sběrnice B a přistoupil k tajuplné entitě.

"Toť nádhery," zašeptal. "Co jest to za bytosti?" upřeně hleděl na pozlacenou destičku připevněnou na nosniku sondy. "Co jest to za vzkaz?!"

Zaslechl za sebou těžký pád těla a heknutí tlumené gumopryže. Ani se neohlédl. Již několikrát Trurlu vysvětloval princip pohybu po hasičské tyči a dosud se mu to nedařilo. I tento pád potvrdil jeho zasmušilou reflexi.

"Ho ho he?" hleděl uhranutě Trurl na tělo sondy a stále žvýkal řídící rukavici. Klapacius mu ji decentně dvěma prsty vytáhl z úst a štítivě ji upustil na kovovou podlahu. Rukavice sebou zašklubala, rozleptala mřížoví podlahy a za zlověstného syčení se propadla do nižších pater korábu. Na okrajích nepravidelných otvorů se leskly zelenavé kapky slizu.

"Co to je?" opakoval uhranutě Trurl.

"Takovou sondu král Kyberbantský ani houfy jeho elektrytířů dosud nespatri. Zde je totiž nesložité návod, jak objeviti bytosti, jež nám zaslaly tento obdivuhodný vzkaz. Poselství z nesmírné dálky."

"Poselství od krásných bytostí, zvláště od té s těmi plnými prsy," zasněně pronesl Trurl.

"Vraťte nám ji, králi!"

"Nikdy! Máte, co jste chtěli! Jste svobodní, bohatí a šťastní," svíral král sondu za okraje parabolické antény. "Víte vůbec, s kým se opovažujete takto jednat? Jsem král Kyberbantský, úřední panovník sesterských glóbů Afeliónu a Periheliónu, dědičný monarcha Aneurie, císař Monodonský, Biproxiánský a Tryfilidský, velkovévoda Anamandoritů, Glogonzigorů a Tragantosů, hrabě Euskalpiský, Transformijský a Floridonstský, paladin Pisty, Fišty a Ništy, baron Lotharkostrwiauerie, Bhmconbergikrpstanie a Clavonbrackeningenchenie, jakož i markrabě Metrský, Eterský et Ceterský!"

V přijímacím sále sílil hluk zápasu i hučení dvořanských robotů, kteří s aristokraticky platinovým údivem pozorovali svého panovníka, jak se před trůnem přetahuje o přístroj asymetrických tvarů se dvěma potulnými robotyry.

"Pusťte to, vy dva! No tak!"

Kovový praskot, finčivé zvuky a skřípění kovu o kov. Král padl na záda a přirazil si urvanou anténu na hrud'; vyrazilo mu to dech a některé pojistky.

"Králi, právě pro tohle vám ji nechceme svěřit. Zničil byste ji, jako jste zničil naše ostatní cenné ulovky! Zahodil byste ji na vrakoviště mezi omšelé madony a vetchý šrot, jež kdys svobodně bloudil mezihvězdnými prostorami!" udýchaně vysvětloval Klapacius.

"Nedostanete žádnou odměnu!" hystericky povykoval panovník.

"Jsme si toho vědomi - a na jednu stranu nás to mrzí. Hodlali jsme ji věnovat na Konto Primitivo, ale pochopili jsme, že jakákoliv vaše odměna by každou nevyspělou civilizaci zahubila. Podobně jako váš mrzký chtíč touží zlikvidovat toto skvělé dílo paleogalaktického věku!"

Král se náhle otočil a natáhl se za trůn. Nebylo to důstojné, s něčím tam štrachal a ozývaly se různé zvuky, od cinkání olověných kuliček po řezání lokomotivního kotle. Pak se monarcha Kyberbantský obrátil a třímal v ruce těžkou, na poslední chvíli zflikovanou quaserovou lafetu. Její energetická kontrolka svítila rudě jako panovníkovy oči.

"Proč jste mi vlastně přivezli ten čarokrásný objekt - abyste mi ji zase vzali?" chraptěl již na pokraji šílenství.

"Netušili jsme, Vaše Všeznalosti, že to pro vás bude až takový erotický šok. Tím více se však obáváme, co by se stalo, kdybyste se rozhodl vystopovat kulturu, jež tuto sondu v blaženém nevědomí a šíleném optimismu vypustila do bezbřehých a ukrutných prostor Všemíra. Co by se as přihodilo s onou oblejší polovinou civilizace, na niž jste se ráčil tak silně zaměřit?"

Král opět pohlédl na tělo sondy, jež svírali oba nebojácní sliční konstruktři. Zlatý panel odrážel odlesky jaderných loučí v královské síni a na něm se blyštěla Ona, sličná panna.

"Ne!" náhle zařval král a stiskl spoušť.

Energetický vír mrštil oběma konstruktři přes celý sál a ti se zaryli svými kyberksichty do protější nástěnné mozaiky s tematickou výplní: "Člověk všude (možná) bratra má."

Král přistoupil k opuštěné sondě, nikdo se ho již neodvážil zdržovat. Přepóloval energetické napětí quaseru a opatrně, s jazykem pomalu přejíždějícím po vrchním rtu, vyřizl z desky nahou, vyzývavě postávající samičku. Zbytek plakety s určením polohy Slunce nejbližšími pulsary, s nástinem planet v neznámé sluneční soustavě a se znázorněním chemického vzorce vodíku odhodil na mramorovou podlahu. Ještě jednou se na desku podíval - a opět ho popadl amok. Hleděl na něj totiž ten drzý, vzpřímený, dobře rostlý a nahý dvounožec s posměšně zdviženou pravicí.

"Ne! Ty nezabráníš našemu štěstí!"

Jediný výstřel roztavil zbytek zlaté desky.

Nikdo tomu nezabránil.

"Ona je totiž má," procedil mezi zuby král Kyberbantský a přitiskl si obraz ženy na šupinatou hrud'. "Má! Jen má!" tiše vzlykal a kráčet bez rozloučení do svých komnat.

Poznámka kronikáře - Opsáno z Pangalaktické encyklopedie, díl MMLXIV:

Textový záznam: "Avšak zdá se myslitelné, že některá civilizace, technicky vyspělejší, než je naše, umí detekovat takovýto objekt, jako je PIONEER 10, v mezihvězdném prostředí, přitom jej rozezná od ostatních objektů srovnatelné velikosti, které však nejsou umělého původu - a potom aparaturu zachytí a získá." Prof. Sagan, prof. Drake, 25. února 1972.

Oba kosmičtí konstruktóři stáli pod temnou oblohou, za nimi v dálce pableskovala světla hranatých paláců krále Kyberbantského a kolem nich vůkol se na černém obzoru vlnily hřbety Lemových štítů, legendárního a prastarého pohoří.

"Příteli, pověz, kolik jsme již spolu zažili takovýchto absurdních dobrodružství?" povzdechl si Trurl.

"Nespočet, příteli. Vskutku nespočet."

"A víš ty, že mám často pocit, že bychom měli nechat běh světa jeho rytmu?"

"Proč?"

"Třeba by nejen vesmír vyhlížel zcela jinak," s vráskou na čele pronesl Trurl.

"Toho bych se právě obával," sarkasticky podotkl Klapacius.

"Vždyť například dnes jsme se mohli dozvědět něco o pravém životě, o jeho síle pronikat vesmírem, a tak všelijak podobně. Přitom stačilo tak málo," povzdechl si Trurl. "Ach, byla tak krásná."

Klapacius ještě chvíli mlčel, dlouze hleděl do tmavého nebe a pak řekl:

"Tam jsou jistě krásné všechny."

Trurl se na něj pomalu otočil - a ztuhly mu obvodky. Přítel v ruce svíral zlatou plaketu ze sondy. S jasně pochopitelnou zpětnou adresou. Trurl nemohl odtrhnout zrak od zázračně znovuobjevené plakety.

"Kopii jsem zhotovil ještě v Krokowu, než ses probral po pádu z požárnícké tyče. A jen my teď máme originál," ušklíbl se Klapacius a pozvedl zlatou desku zpět ke hvězdám.

Oba konstruktóři pak pohlédli na sebe - a rozesmáli se šťastným kovovým smíchem.

Nad nimi se rozzářila rozjařená poziční světla Krokowa.

Poslední výprava mohla začít.